

Pošten delavec je povsod spoštovan

Veliko jih je med nami, ki so prišli s trebuhom za kruhom. Malokrat nam pride na misel, da se morda slabo počutijo pri nas, da morda potrebujejo naše pomoči, ali samo tople besede, nasmeha. Zapustili so dom, svoje navade, svojce, da bi si poiskali nov dom, kar ni lahko. Kako so se znašli, kako se počutijo, kaj jih moti, kaj navdušuje, vse to smo povprašali nekaj ljudi, naših someščanov, ki so prišli iz bratskih republik in pokrajn ter se tu ukoreninili na novo.

DUŠANKA MARTINOVIĆ (delavka iz BiH): »Mislim, da sem imela srečo, ko sem na začetku naletela na razumevajoče in prijazne ljudi, da sem se laže vživela v novo okolje. Enajst let sem že v Sloveniji in čeprav velikokrat pomislim na dom v Brčkem, ni vrnitve. Pred dvema letoma sva z možem dobila stanovanje v Domžalah in zdaj sva prav zadovoljna. Otroka sta rojena tukaj in sta prava Slovenca, čeprav znata tudi srbohrvaško. Nimam se kaj pritoževati, nihče me doslej še ni žalil, če pa je kdaj prišlo do kakih besed v družbi, sem šla raje proč.«

Radivoj Stanić

tako misli, dokler nisem začel primerjati razmer doma in tukaj. Motili bi me nerazviti samoupravni odnosi, morda slabo gospodarjenje, velikokrat so odnosi predpostavljenih do delavcev pri nas drugačni kot tu pa sem opustil misel na vrnitev.

Dobro se počutim. Hudo je tistim, ki sami vzpodbujajo nacionalizem, ki sami sebi govorijo, da so tukaj višek.

Jadranka Tršek

Ce si pošten in si dober delavec, menim, da ne moreš imeti težav, ker te imajo povsod radi.«

JADRANKA TRŠEK (medicinska sestra iz Srbije): »Pred 12 leti sem doma v Nišu zaman iskala delo pa sem poslala prošnjo na Klinični center in bila takoj sprejeta. Prva leta so bila leta trdih preizkušenj, saj sem v začetku morala živeti v skupni sobi z dvanajstimi dekleti. Delala sem z otroki in sprva jih nisem razumel kar mi je povzročalo hude glavobole. No, ko je bila ta ovira premagana, sem se počutila mnogo bolje. V Sloveniji drugače živite kot pri nas, drugače mislite, a sem se vsemu prilagodila, saj sem se omožila s Slovencem. Tako grem le enkrat na leto domov. Tu sem se zdaj povsem ustalila in nimam občutka, da bi me kdo gledal postrani zato, ker sem druge narodnosti.«

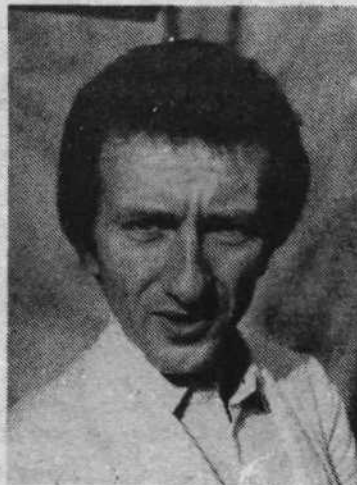
Petra Paulić

PETRA PAULIĆ (prodajalka iz BiH): »Z možem sva že toliko časa zdoma iz Banjaluke, da sva v Ljubljani že kar doma. Tudi hišo smo si tu počasi zgradili in domov gremo le nekajkrat na leto. Z ljudmi dobro shajam, tudi prijateljev nam ne manjka in res ni, da bi se pritoževala. Treba se je pač prilagoditi tistim, s katerimi živiš pa je dobro. Če mi je kdaj kdo kaj rekel, sem preslišala; sicer pa so ljudje prijazni, če si tudi ti takšen z njimi.«

Ružica Perović

RUŽICA PEROVIĆ (delavka s Kosova): »Mož je služil vojsko v Sloveniji in si je že tedaj našel delo tukaj. Potem je še mene povabil sem. V

Momir Sirar

začetku mi je bilo tako hudo, da sem velikokrat jokala. Nisem znala jezika, stanovala sva pri zasebnikih, nisva imela prijateljev; hotela sem domov. Res je, da me nihče ni žalil zaradi druge narodnosti, a nisem se mogla privaditi na slovensko zaprtost vase. Pri nas živijo sosede v nekaki skupnosti, tu pa si še dober dan ne rečejo, kot da bi bili skregani. No, vseeno sem si našla prijatelje, zlasti potem, ko smo se preselili v Rogov blok in danes smo se tako vživeli v Ljubljano, da se ne mislimo vračati na Kosovo. V tovarni se dobro počutim, rada imam svoje delo, če kaj potrebujem, mi gredo na roke; res mi je dobro.«

MOMIR SIRAR (strežnik z BiH): »Tudi mene je v Slovenijo prignal zaslužek pred sedmimi leti in nisem se ustrel. Ničesar mi tu ne manjka, tudi z osebnim dohodkom sem zadovoljen. Na začetku je bil, seveda težko, preobrat v mojem življenju pa je pomenilo stanovanje, ki sem ga dobil od solidarnostnega sklada. Lepo sem se vživel v okolje, otroka sta se mi rodila tukaj in lepo govorita slovensko. Z ženo, ki je tudi iz Bosne kot jaz, imava dovolj pri-

jateljev, tudi med Slovenci in se prav lepo razumemo. No, včasih morda res pride do kakke neprijetne besede, a vse je odvisno od tega, kako se obnašaš. Včasih, a le redko, pride do tega, da se narediš, kakor da ne slišiš pa je vse v redu. Življenje je pač takšno, da se je treba prilagoditi okolju, kamor si prišel.«

BEISA KURTOVIĆ (likarica iz BiH): »Doma sem v Prijedoru in sem me je pripeljala sestra. Navadila sem se živeti v Sloveniji, čeprav mi včasih ni bilo lahko. Rada imam Ljubljano, ker sem si že od nekdaj želela živeti v večjem mestu. Nerazumljivo mi je le to, da je mesto ob nedeljah kakor izumrlo. Ne vem, ali Ljubljanci ne marajo svoje Ljubljane ali kaj je, saj pri nas ob nedeljah vsi drviyo v večja mesta. Odločila sem se, da ostanem v Sloveniji. S fantom namensko varčujem za

Beisa Kurtović

stanovanje in upava, da bova enkrat rešena podnajemništva. Kar se tiče kakega zbadanja, moram reči, da vse vzamem za hec in še sama kaj pristavim in tako ni nihče užaljen. Ne manjka mi prijateljic, če kaj pogrešam, potem so to edinole starši.«

A.A.

Dušanka Martinović

RADIVOJ STANIĆ (varnostni inženir iz Srbije): »Doma sem bil štiri leta na spisku nezaposlenih, nakar je žena dobila delo v Ljubljani, jaz pa v Rogu, kjer sem začel kot tehnik. Poprej sem veliko slišal o razvitosti in urejenosti Slovenije pa nisem bil razočaran. Delati sem začel med samimi Slovenci, ki so me lepo sprejeli, zlasti vodja oddelka. Res pa je, da sem se tudi sam trudil, da sem se čimprej naučil slovenščino. Omogočili so mi še študij ob delu, dobil sem stanovanje in se ukoreninil. Mnogi se želijo vrniti. Tudi jaz sem sprva,

Mladi o revoluciji

Na pobudo občinske organizacije ZZB NOV je bilo organizirano posvetovanje občinskih družbenopolitičnih organizacij in Zavoda za šolstvo o natečaju »Revolucija še traja, kje je naše in moje mesto v njej«. V prvem natečaju, lansko leto, so sodelovali učenci osnovnih in srednjih šol s pisnimi prispevki.

Na posvetovanju so se dogovorili, da bo letošnji natečaj razširjen še na mlade v delovnih organizacijah. Posvečen bo 40-letnici osvoboditve. Razširjen bo na vsa področja ustvarjanja mladih – literarno, likovno, fotografsko, glasbeno, ročna dela, itd. Osrednja proslava bo predvidoma v Cankarjevem domu, mladi pa bi se s temi prispevki vključili tudi v proslavo v krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah.

Krožki mladih zgodovinarjev na vseh centrskih osnovnih šolah pa se bodo posvetili raziskovalnemu delu na temo »Ljudska oblast od kočevskega zbora do prve slovenske ustave (1943–1947)« in se s tem vključili v republiško gibanje mladih zgodovinarjev. Namen raziskovalne naloge je proučevati razvoj in delovanje ljudske oblasti, njenih organov in ljudi, ki so delovali v teh organih in so bili tvorci novih družbenih odnosov.

Nosilec aktivnosti je občinska Zveza prijateljev mladine. V vseh pionirskih odredih bodo izšle tudi posebne tematske številke šolskih glasil, posvečene velikemu jubileju.

Cicibani so postali pionirji

Vsako leto vladata v vseh pionirskih odredih pred sprejemom cicibanov v Zvezo pionirjev velika napetost in veliko pričakovanje, kajti sprejem novih članov v organizacijo je velik dogodek.

Pionirski odredi so se še skrbneje kot prejšnja leta pripravili na ta dogodek. V organizacijske priprave so poleg društev prijateljev mladine in pionirskih svetov pritegnili ponekod tudi starše. Sprejemi so bili 22. novembra. Naslednji dan so novo sprejeti pionirji povabili v goste cicibane iz oddelkov male šole centrske VVO in po krajši skupni prireditvi sprejeli tudi njihove čestitke. V ponedeljek, 26. novembra, pa bo v Hali Tivoli vesela kulturno zabavna prireditev za vse ljubljanske novo sprejete pionirje.

Kako so doživljali sprejem najmlajši pionirji, kakšne obveznosti in pravice so s tem sprejeli, pa nam bodo sami povedali v prihodnji številki.

-nik-

Takšni so bili pionirski pred davnimi leti – proti koncu ali takoj po vojni – ko jih je neznan fotograf posnel med slavnostnim pohodom skozi vas.